

Sygn. akt: I C 260/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Hanna Woźniak
Protokolant:	sekretarz Jacek Kutta

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2019 r. w Wąbrzeźnie

sprawy z powództwa (...) Spółka z o. o. w W.

przeciwko I. P.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej I. P. na rzecz powoda (...) Spółka z o. o. w W. kwotę 3.540,38 (trzy tysiące pięćset czterdzieści 38/100) złotych z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek za opóźnienie w rozumieniu art.481§2 i §2¹ kc za okres od dnia 02 stycznia 2019r. do dnia zapłaty;
- płatność wyżej zasądzonej kwoty rozkłada pozwanej na 24 (dwadzieścia cztery) miesięczne raty po 147,52 (sto czterdzieści siedem 52/100) złotych, które będą płatne wraz z odpowiednią częścią skapitalizowanych odsetek umownych od niezapłaconej jeszcze części należności w terminie do dnia 15. każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego po uprawomocnieniu się wyroku,
- w pozostałej części powództwo oddala,
- zasądza od pozwanej I. P. na rzecz powoda (...) Spółka z o. o. w W. kwotę 793,26 (siedemset dziewięćdziesiąt trzy 26/100) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Hanna Woźniak

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

Sędzia:

Sygn. akt I C 260/19

UZASADNIENIE

(...) Sp. z o.o. w W. wniosła pozew przeciwko I. P. o zapłatę 4.536,53 zł wraz z odsetkami za opóźnienie z tytułu pożyczki udzielonej pozwanej w dniu 20 listopada 2018r. w kwocie 3.500 zł wraz z prowizją jednorazową w kwocie 875 zł i prowizją uzależnioną od czasu trwania pożyczki w kwocie 121,15 zł oraz skapitalizowanymi odsetkami w kwocie 40,38 zł. Powódka wskazała, że prowizje są zgodne z art.36a ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim, który definiuje maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniosła, że: obie prowizje zostały jej narzucone we wzorcu umowy przedstawionym przez powódkę, powódka nie wskazała, jakie czynności po stronie pożyczkodawcy wiążą się z narzuconym w ten sposób kosztem, w związku z czym pozwana uważa obie prowizje za ukryte wynagrodzenie pożyczkodawcy. Na rozprawie pozwana wskazała, że sytuacja życiowa zmusiła ją do zawarcia przedmiotowej umowy pożyczki, chociaż od początku pozwana uważała za nieuczciwe doliczenie dodatkowych opłat. Na wypadek nieuwzględnienia sprzeciwu pozwana wniosła o rozłożenie świadczenia na raty.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powódka podtrzymała stanowisko o zgodności prowizji z art.36a ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim oraz odniosła się także do tych zarzutów podniesionych w sprzeciwie, które de facto nie odnosiły się do sytuacji pozwanej, a zostały przez nią zapewne powielone z uzyskanego przez nią wzoru sprzeciwu. Zeznając w charakterze strony, pozwana nie zaprzeczała, że zawarła przedmiotową umowę na warunkach w niej wyszczególnionych, że otrzymała kwotę 3.500 zł, oraz że nie spłaciła żadnej kwoty na poczet tej pożyczki.

Sąd ustalił, co następuje:

Na podstawie umowy pożyczki gotówkowej z dnia 20 listopada 2018r. zawartej przez internet I. P. otrzymała na swoje konto od (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 3.500 zł, a zobowiązała się zwrócić do dnia 01 stycznia 2019r. kwotę 4.536,63 zł jako kwotę pożyczki powiększoną o koszty pożyczki. Pozwana знаła regulamin i warunki przyznania pożyczki (fakt bezsporny, nadto dowód – umowa pożyczki k.10-14, zeznania pozwanej – nagranie rozprawy z 25 kwietnia 2019r. od 00:02:33 do 00:14:52).

Pozwana nie spłaciła żadnej kwoty na poczet tej pożyczki (fakt przyznany przez pozwaną).

I. P. pod koniec stycznia 2019r. zwróciła się do powódki z pismem o umożliwienie spłaty pożyczki w ratach, jednakże nie otrzymała odpowiedzi (dowód: zeznania pozwanej – nagranie rozprawy z 25 kwietnia 2019r. od 00:02:33 do 00:14:52).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanej oraz dokumentom dołączonym przez powódkę albowiem dowody te wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, tworząc logiczną całość. Dokonując analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż umowa pożyczki gotówkowej z dnia 20 listopada 2018r. nie wiąże pozwanej w części, tj. co do postanowień w zakresie prowizji za udzielenie pożyczki oraz prowizji związanej z okresem trwania pożyczki albowiem postanowienia te stanowią klauzule niedozwolone. Ponadto powódka nie wykazała żadnych okoliczności przemawiających za tak wysoką kwotami tych prowizji.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4).

Jak słusznie zauważa się w orzecznictwie sądowym, sprzeczne z dobrymi obyczajami są m.in. działania wykorzystujące np. niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania (vide m.in. wyrok SA w Warszawie z 27.01.2011r. w sprawie VI ACa 771/10). Rażąco naruszenie interesów konsumenta zachodzi natomiast w sytuacji, w której w rażący sposób została naruszona równowaga interesów stron umowy przez to, że jedna z nich wykorzystwała swoją przewagę, formułując konkretne postanowienie umowy. Określenie "rażąco" należy stosować do znacznego odchylenia przyjętego uregulowania od zasady uczciwego wyważenia praw i obowiązków (vide m.in. wyrok SA w Warszawie z 14.09.2011r. w sprawie VI ACa 291/11; wyrok SA w Warszawie z 14.12.2010r. w sprawie VI ACa 487/10).

Przenosząc powyższe unormowania na kanwę niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż nie budzi wątpliwości, że (...) Sp. z o.o. w W. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych. Pozwana natomiast jest konsumentem w rozumieniu ustawy, bowiem zgodnie z art. 22 § 1 kc jest osobą fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Sąd nie ma także wątpliwości, że umowa stron została zawarta przy użyciu wzorca umowy (formularza), o czym świadczy z jednej strony masowość zawieranych umów przez powódkę oraz identyczność ich treści w stosunku do różnych klientów, który to fakt jest znany Sądowi z urzędu z racji innych prowadzonych spraw podobnego rodzaju. Pozwana nie miała zatem rzeczywistego wpływu na jej treść, poszczególne postanowienia umowy nie były z nią uzgadniane indywidualnie. Ponadto powódka – pomimo brzmienia art. 385¹ § 4 kc – nie wykazała żadnym dowodem, że postanowienia umowy w części dotyczącej obu prowizji zostały uzgodnione indywidualnie (art. 6 kc i art. 232 kpc).

Wobec powyższego Sąd uznał za niewiążące żądanie przez powódkę zapłaty przez pozwaną dwóch prowizji w łącznej kwocie 996,15 zł. Zważając bowiem na okoliczność ustalenia w umowie pożyczki wynagrodzenia w postaci odsetek umownych w wysokości 40,38 zł, wysokość obu prowizji budzi poważne wątpliwości co do ich zasadności oraz poprawności naliczenia. Jak już wyżej wskazano, bez wątpienia nie były one uzgodnione indywidualnie z pozwaną z racji posłużenia się przez powódkę standardowym formularzem (wzorcem). Zatem I. P. nie miała rzeczywistego wpływu na treść tych postanowień. W sytuacji, gdy normalnym i uprawnionym wynagrodzeniem pożyczkodawcy są odsetki umowne zastrzeżone również w niniejszej umowie pożyczki, Sąd uznał, że pożyczkodawca w sposób nieuprawniony naliczył dodatkowe wynagrodzenie w formie dwóch prowizji, nie wskazując przy tym żadnych kryteriów, które legły u podstaw ich obliczenia. Nie ma przy tym znaczenia, że kwoty te nie przekraczają granic ustanowionych w ustawie o kredycie konsumenckim.

Jak słusznie zauważa się w doktrynie i orzecznictwie sądowym zawierając umowę konsument powinien mieć gwarancję, że naliczone pozaodsetkowe koszty odpowiadają kosztom czynności, których dotyczą, oraz że ich wysokość nie jest zbyt wygórowana, a więc nie narusza dobrych obyczajów. Koszty te ze względów technicznych mogą mieć charakter zryczałtowany lub obliczony według czytelnych kryteriów, kredytodawca musi się jednak liczyć z koniecznością uzasadnienia wysokości pobieranych opłat. Tymczasem powódka w niniejszej sprawie nie podołała powyższemu obowiązkowi i w konsekwencji rażąco naruszyła interes pozwanej. Stąd postanowienia umowy w tym zakresie należało uznać za klauzule niedozwolone, które nie wiążą pozwanej.

Wysokość pozaodsetkowych kosztów pożyczki jest także nieuzasadniona w świetle wyjątkowo krótkiego okresu, na który pożyczka została udzielona (41 dni).

Z tych względów na podstawie art. 385¹§1 w zw. z art.720 kc i art.98 kpc orzeczono jak wyżej.

Z uwagi na sytuację majątkową pozwanej i jej realne możliwości spłaty zasądzone świadczenie rozłożono na raty na podstawie art.320 kpc.

SSR Hanna Woźniak

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

Sędzia: